

— Води!

Эму подали горівки, якої він добре напив ся, що ему очевидно помогло, бо вже чистим голосом запитав:

В чиїх я з руках?

Намісник встав і приблизив ся до него:

— В руках тих, що васці сальували (уратували).

— То се не вашмосьцове взяли мене на аркан?

— Моспане, наша річ шабля, а не аркан. Кривдиш васць добрих жовнів таким підозрінєм. Зловили тебе якісь лотри, поперебирані за Татарів, котрих як есь цікавий, можеш оглянути, бо онтам лежать порізані як барани.

Говорячи се показав рукою на кілька темних тіл, що лежали під горбом.

А незнакомий на се:

— То позвольте мені спочати.

Посадили его на войлуковій кульбаці, на котрій сей сів і задумав ся.

Був се муж в силі віку, середного росту, з широкими раменами, великанської будови тіла, з надзвичайно ударяючими рисами лица. Голову мав величезну, лице смагляве і огоріле від вітру, очі чорні і довгий густий вус. Эго могуче лице зраджувало відвагу і гордість. В его лица було щось, що притягало, відбивалась в нїм гетьманська повага, доброта і суворість.

Посидівши трохи на кульбаці, встав і чого ніхто не сподівав ся, замість дякувати за ратунок, пішов оглядати трупи.

— Простак! — промормотів намісник. Незнакомий тимчасом придивляв ся уважно кождому трупови, покиваючи головою, як чоловік, що відганув все. Потім вертав поволи назад до намісника, шукаючи руками пояса, за котрий очевидно хотів заткнути руки.

Не подобала ся молодому намісникови та повага в чоловіка відрізаного перед хвилию від посторонка; отже відізвав ся закусуючи губи:

— Сказавби хто, що васць шукаєш знакомих межи тими опришками, або відмовляєш пацір за їх душі.

Незнакомий відповів з повагою:

— Милиш ся і не милиш ся васць; не милишся бом шукав знакомих, а милиш ся, бо то не опришки, але слуги одного шляхтича, мо-